

РЕШЕНИЕ

№ 7007

гр. С., 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разглежда докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110114645 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК, вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу И. С. Н., ЕГН *****, с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД, с искане за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: сумата от 2100,60 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за имот с абонатен № 318615, находящ се в гр. С....., за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 19.12.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от 375,68 лв. - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 12.12.2022 г., сумата от 56,63 лв. - цена за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 19.12.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 12,60 лв. - мораторна лихва върху цената за услугата дялово разпределение за периода от 31.12.2019 г. до 12.12.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 68854/2022 г. по описа на СРС, 48 състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение с ответника като собственик на процесния имот, срещу когото е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 68854/2022 г. по описа на СРС, 48 състав. Сочи, че облигационното правоотношение по продажба на топлинна енергия възниква въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период до имота на ответника

топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана по системата за дялово разпределение. Твърди, че съгласно приложимите общи условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, а като не е сторил това ответникът е изпаднал в забава, поради което дължи обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия в посочения размер. Поддържа, че съгласно чл. 139 ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Сочи, че в настоящия случай услугата дялово разпределение на ТЕ в сградата се извършва от „Б. ” ООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, за което също се дължи възнаграждение. Ето защо моли за уважаване на предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът оспорва предявените искове. Не оспорва, че е собственик на процесния имот, но твърди, че не са налице изравнителни сметки за процесния период. Посочва, че във входа 1/3 от радиаторите не работят. Счита, че в процесната сграда не следва да се прилага система за дялово разпределение. Оспорва да е налице валиден договор с „Б. Б.“ ООД, с доводи, че протоколът от общото събрание на етажната собственост не е заверен нотариално. Оспорва начина, по който е начислена топлинната енергия и годността на измервателните уреди. Прави възражение за погасяване по давност на част от претендираните вземания. Моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В предмета на делото са включени установителни искове, предявени в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, срещу която е подадено възражение от длъжника по чл. 414 ГПК. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

По исковете, предявени по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на валидно облигационно правоотношение между страните по договор за продажба на топлинна енергия, по силата на което е доставил до имота на ответника топлинна енергия в твърдените количества и за последния е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услуга дялово разпределение на топлинна енергия и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на

чл. 115 ЗЗД и чл. 116 ЗЗД.

По исковете, предявени по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на ответника в забава.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

По делото не е спорно, а се установява и от приетите доказателства, че през исковия период процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

С доклада по делото, приет без възражения от страните, съдът е отделил на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК за безспорно между страните, че ответникът е собственик на процесния имот – ап. 20, находящ се в гр. С.....

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. Посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота.

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откритие на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество (така ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС).

В мотивите на тълкувателното решение е посочено също, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на

топлопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадената от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към теплопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

Предвид тези разяснения, съдът приема, че именно ответникът в качеството си на собственик на имота е клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ и има задължение да заплаща стойността на доставената от ищеца топлинна енергия в имота за исковия период, при липса на данни правото на собственост да е било прехвърлено, да е било учредено вещно право на ползване на имота на друго лице, или да е бил сключен писмен договор с „Т.С.“ ЕАД с трето за спора лице за продажба на топлинна енергия за исковите имот и период.

Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от теплопреносното предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от теплопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между теплопреносното предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона - чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, включително и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика - решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. по описа на ВКС, III г. о. Ето защо между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., което правоотношение е възникнало по силата на закона с оглед качеството на ответника на собственик на имота.

Спорни са обстоятелствата относно доставката на топлинна енергия през исковия период, нейното законосъобразно начисляване, както и погасени ли са вземанията по давност.

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и в Наредбата за топлоснабдяването.

В чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между теплопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на

отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

По делото са събрани писмени доказателства, видно от които етажната собственост в гр. С., ж. к. „О. 1“, бл. 116, вх. А е взела решение за сключване на договор с „Б. Б.“ ООД за извършване на топлинно счетоводство и такъв договор е сключен - представени и приети са протокол от проведено на 28.09.2001 г. Общо събрание на етажните собственици, на което е взето решение да се сключи договор с „Б. Б.“ ООД за извършване на услуга „топлинно счетоводство“ и са избрани представители, които да сключат договора от името на етажната собственост, договор № 771/29.10.2001 г., сключен между ЕС като възложител и „Б. Б.“ ООД като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, и договор № Д-0-72/09.06.2020 г., сключен между „Т.С.“ ЕАД - възложител и „Б.“ ООД - изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139в, ал. 2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. С., при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024 от 10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

Неоснователно е възражението на ответника, че в сградата не следва да се прилага система за дялово разпределение на топлинната енергия, както и възражението относно действието на договора, сключен с фирмата за дялово разпределение. Към датата на вземане на решението на Общото събрание - 2001 г. за сключване на договора, материалното право предвижда исков ред за защита срещу незаконосъобразните решения на общото събрание на етажните собственици (чл. 13 ПУРНЕС). Защита чрез възражение е недопустима. Данни за оспорване на тези решения по исков път, респективно за отмяна на решението на общото събрание от 2001 г. за сключване на договор с „Б. Б.“ ООД за извършване на услугата дялово разпределение в етажната собственост, няма. Следователно същите решения обвързват всички етажни собственици (в това число и ответника предвид установеното право на собственост върху самостоятелен обект в сградата в режим на етажна собственост). Касае се до сделка-решение на общност от субекти (етажни собственици, което е взето на проведено общо събрание), осъществена по определен от закона ред, които решения имат действие по отношение на всички участници в общността, независимо дали са изявили съгласие с тях. Следователно, договорът за възлагане на услугата топлинно счетоводство, сключен между етажната собственост и помагача на ищеца, има действие и по отношение на ответника, като видно от самия договор № 771/29.10.2001 г., сключен между етажната собственост и третото лице – помагач, същият е безсрочен - чл. 23, като всяка от страните може едностранно да го прекрати с писмено предизвестие поне един месец преди датата на извършване на годишните отчитания. Същевременно, по делото са представени изготвените от третото лице - помагач изравнителни сметки за иския период и липсата на

доказателства за изявления на етажната собственост, че счита договора за прекратен, води до извод, че договорът е продължил действието си и през исковия период. В закона не е предвидена нотариална форма за сключване на договора, а и липсата на протокол на ОС за избор на фирма за дялово разпределение с нотариална заверка не се отразява на реалното количество доставена ТЕ. Освен това, съгласно чл. 139, ал. 2 ЗЕ, топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия има право да извършва услугата дялово разпределение и самостоятелно, дори да не е налице договор с лице, вписано в регистъра по чл. 139а ЗЕ.

От събраните по делото доказателства, включително от заключението на приетата без оспорване от страните съдебно - техническа експертиза, която съдът кредитира по реда на чл. 202 ГПК и от документите, представени от третото лице - помагач, съдът приема, че дяловото разпределение е извършено и съобразно нормативните изисквания. Установява се, че през процесния период в имота е доставяна и потребявана топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на имот и топлинна енергия за БГВ на стойност общо 2100,61 лв. (която сума е без включени изравнявания, корекции и просрочени задължения от предходни периоди). Тази топлинна енергия е начислена при условията на установения по делото осигурен достъп до имота за отчет на уредите за дялово разпределение. Вещото лице е отразило, че в периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. в имота е имало пет отоплителни тела, свързани към ВОИ с монтирани разпределители на топлинна енергия, за които е начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела – 5,96873 мВтч. Не е начислявана ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в общите части като дял за имота. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем 201 куб. м – 1,60651 мВтч, както и ТЕ за подгряване на вода за БГВ на база отчетен разход по два водомера (32 куб. м.). В периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. в имота е имало пет отоплителни тела, свързани към ВОИ с монтирани разпределители на топлинна енергия, за които е начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела – 7,06120 мВтч. Не е начислявана ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в общите части като дял за имота. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем 201 куб. м – 1,78259 мВтч, както и ТЕ за подгряване на вода за БГВ на база отчетен разход по два водомера (30 куб. м.). От експертизата се установява също, че претендираните суми като стойност на доставена топлинна енергия са изчислени съобразно пълния отопляем обем на имота по проект и действащите през процесния период цени. Технологичните разходи в абонатната станция са отчислявани от доставената в абонатната станция топлинна енергия и са били за сметка на „Т.С.“ ЕАД съгласно нормативната уредба. Топломерът в абонатната станция е преминавал метрологични проверки на 12.10.2018 г. и на 25.06.2021 г., като не са констатирани отклонения. Както в експертното заключение, така и в съдебно заседание вещото лице пояснява, че през 2019 г. и 2020 г. „Т.С.“ ЕАД не е имало сключен договор с фирма за извършване на метрологични проверки на уредите за търговско измерване (топломери и водомери) в абонатната станция, но през целия процесен период общият топломер е измервал правилно и е бил годно средство за търговско измерване. Относно водомерите,

вещото лице е посочило, че същите са нови и за тях няма свидетелство за метрологична проверка, тъй като документите, издадени от ЕС важат и за Б., като за първите пет години уредите не подлежат на метрологична проверка.

От заключението на СТЕ се установява, че топлинната енергия е начислена съобразно нормативните изисквания. Заключението е изготвено не само на база едностранно съставени от ищеца частни документи (извлечение от сметка и съобщения към фактури, оспорени от ответника), но и въз основа на данните, предоставени на вещото лице от фирмата за дялово разпределение - изравнителни сметки за потребена топлинна енергия в имота, отчети на уредите за дялово разпределение и на документи, представени от топлофикационния район, поради което съдът кредитира изцяло заключението при формиране на фактическите си изводи относно реално доставената до имота топлинна енергия и нейната стойност през исковия период. Следва да се посочи, че по делото са представени и данни за показанията на общия топломер в абонатната станция - справка към заключението на вещото лице, както и се установява, че същият е бил изправен, въпреки че последващата метрологична проверка е извършена след двугодишния срок от предходната такава, поради което според настоящия съдебен състав общият топломер през процесния период е бил годно средство за измерване на постъпилата в абонатната станция топлинна енергия.

Предвид изложеното, съдът приема, че за процесния имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно, а стойността ѝ е в размер на 2100,61 лв., като съобразно диспозитивното начало (чл. 6 ГПК) искът е основателен за сумата от 2100,60 лв.

От ответника своевременно е направено възражение за погасителна давност, по отношение на което съдът намира следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време однородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (така ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичане на тригодишен давностен срок. Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в чл. 114, ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД от 2016 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 19.12.2022 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК – то в случая от 19.12.2022 г. давността е прекъсната, като в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за

мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 11.10.2019 г. (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност.

В случая това са вземанията за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г., или непогасени са вземанията за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г.

При съобразяване на общата фактура за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., изравнителната сметка за същия период и заключението на съдебно-техническата експертиза съдът приема, че погасена по давност е сумата от 91,14 лв. Ето защо искът за главница за топлинна енергия е основателен за сумата от **2009,46 лв.** и за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., до който размер следва да бъде уважен. Като законна последица от уважаване на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 19.12.2022 г. до окончателното плащане.

По иска за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия:

Върху погасената по давност главница за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г. лихва не се дължи по аргумент от чл. 119 ЗЗД.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., приложими в случая, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 обаче продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45 - дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определена на база изравнителните сметки. Според чл. 32, ал. 2 след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество ТЕ клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в посочения в чл. 33, ал. 2 срок. Следователно, задълженията на ответника за заплащане стойността на доставената енергия са възникнали като срочни, поради което поставянето на потребителя в забава не е обусловено от отправяне на покана от кредитора или от публикуване на общата фактура на интернет - страницата на дружеството. В ОУ от 2016 г. падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45 - дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. Ето защо за главните вземания за периода м. 08.2019 г. – м. 04.2021 г. в полза на ищеца съществува вземане за мораторна лихва (върху непогасените по давност вземания), която следва да се начислява за периода 15.09.2020 г. - 12.12.2022 г. (за вземането по общата фактура от 31.07.2020 г. - за периода 15.09.2020 г. - 12.12.2022 г. и за вземането по общата фактура от 31.07.2021 г. - за периода 15.09.2021 г. -

12.12.2022 г.) и е в размер на **335 лв.**, определен по реда на чл. 162 ГПК и чрез използване на лихвен калкулатор, до която сума искът за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия е основателен и следва да бъде уважен, като бъде отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 375,68 лв.

По претенцията за услугата за дялово разпределение за периода:

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал. 2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача - „Т.С.“ ЕАД стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение (извършвана от избран от клиентите търговец), като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл. 20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга за дялово разпределение, съобразно което предявеният иск за установяване дължимостта на тази сума в полза на „Т.С.“ ЕАД и при наличните доказателства, представени от третото лице - помагач, че през процесния период действително е извършвана услуга за дялово разпределение на топлинна енергия, е установен по основание. Предвид началото на периода, за който се претендира цена на услуга за дялово разпределение - м. 11.2019 г., няма вземания, които да са погасени по давност. Следователно се дължи възнаграждение за целия процесен период от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г. в размер на **56,63 лв.**, който не е оспорен по делото (и се установява от извлечението от сметка и СТЕ – Таблица № 2). Като законна последица върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 19.12.2022 г. до окончателното плащане.

По иска за мораторна лихва върху главницата за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК, съответно на исковата молба, поради което акцесорната претенция в тази част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Поради изложеното, искът за главница за топлинна енергия следва да бъде уважен за сумата от 2009,46 лв. и за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г. и да бъде отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 2100,60 лв. и за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г., искът за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия следва да бъде уважен за сумата от 335 лв. за периода от 15.09.2020 г. до 12.12.2022 г. и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 375,68 лв., искът за главница за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия следва да бъде уважен изцяло за сумата от 56,63 лв. и за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., а искът за мораторна лихва върху главницата за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия в размер на 12,60 лв. за периода от 31.12.2019 г. до 12.12.2022 г. следва да бъде отхвърлен изцяло, като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на разноси имат и двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковите.

За исковото производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца следва да бъде присъдена сума в размер на **472,49 лв.** от общо претендираните в размер на 500,91 лв. (50,91 лв. - държавна такса, 350 лв. - депозит за експертиза и 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване на материалния интерес и фактическата и правната сложност на делото), съразмерно с уважената част от исковите.

За заповедното производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца се следват разноси в размер на сумата от **95,18 лв.** от общо 100,91 лв., съразмерно с уважената част от исковите.

От страна на ответника не се претендират разноси, поради което съдът не присъжда такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., срещу И. С. Н., ЕГН *****, са адрес: гр. С....., искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че И. С. Н., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, както следва: сумата от **2009,46 лв.** - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за имот с абонатен № 318615, находящ се в гр. С., ж. к. „О. 1“, бл. 116, вх. А, ет. 7, ап. 20, за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 19.12.2022 г. до изплащане на вземането, сумата от **335 лв.** - обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 12.12.2022 г., както и сумата от **56,63 лв.** - цена на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.11.2019 г. до

30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 19.12.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.01.2023 г. по ч. гр. д. № 68854/2022 г. по описа на СРС, 48 състав, като

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., срещу И. С. Н., ЕГН *****, са адрес: гр. С....., искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване дължимостта на стойност на топлинна енергия за сумата над 2009,46 лв. до сумата от 2100,60 лв. и за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г., на мораторна лихва върху нея за сумата над 335 лв. до сумата от 375,68 лв. и на мораторна лихва върху цената на услугата за дялово разпределение на топлинна енергия в размер на 12,60 лв. за периода от 31.12.2019 г. до 12.12.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.01.2023 г. по ч. гр. д. № 68854/2022 г. по описа на СРС, 48 състав.

ОСЪЖДА И. С. Н., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от **95,18 лв.** - разноски за ч. гр. д. № 68854/2022 г. по описа на СРС, 48 състав и сумата от **472,49 лв.** - разноски за исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на „Б.“ ООД, ЕИК ***** (с предишно наименование „Б. Б.“ ООД) като трето лице - помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____